

Sloboda verzus demokracia – Erik Maria von Kuehnelt-Leddihn a jeho kritika ľavičiarstva

Branislav Michalka

12. marca 2021 ✚ **Politika**

Pred sto desiatimi rokmi, 31. júla 1910 sa narodil významný katolícky mysliteľ, odporca revolúcie, rovnostárstva a demokracie – Erik Maria Ritter von Kuehnelt-Leddihn. Zároveň, 26. mája, uplynulo 20 rokov od jeho smrti. Výročia zostali takmer nepovšimnuté a niet sa čo čudovať, vzhľadom na to, že idey, proti ktorým celý život bojoval – ľavičiarstvo, rovnostárstvo, demokracia a republikanizmus sa stali v dnešnej dobe natoľko dominantné, že akýkoľvek odlišný názor je skôr predmetom vyšetrovania ako oslavy.

Po maturite študoval Kuehnelt-Leddihn vo Viedni právo a neskôr ekonomické vedy v Budapešti, kde nakoniec získal aj doktorský titul. Svoje vzdelanie ukončil štúdiom teológie vo Viedni. Ako dvadsaťročný bol vyslaný jedným maďarským denníkom do Sovietskeho zväzu, aby písal reportáže z krajiny pokroku.

V roku 1933 napísal román *Jezuiti, buržuji a bolševici*, ktorý vyšiel aj v slovenčine. Po ňom nasledovalo ďalších 30 kníh a brožúr, niektoré písané aj pod pseudonymom a preložené do viacerých svetových jazykov. Oženil sa v roku 1937 s grófkou Christine Goessovou a spolu odišli do Spojených štátov, kde prednášal na jezuitskej Georgetown University.

Počas občianskej vojny v Španielsku pracoval ako reportér na území ovládanom národnými silami generála Franca. Hrôzy tejto vojny, protikresťanské besnenie komunistov a anarchistov, zachytil perom aj fotografickým aparátom. Po návrate do USA pôsobil ako pedagóg na viacerých univerzitách, aby sa v roku 1947 definitívne vrátil do rodného Rakúska, kde sa usadil v tirolskom Lanse. Potom pôsobil 50 rokov ako spisovateľ na voľnej nohe, cestoval po celom svete, niekedy aj autostopom, pohyboval sa v krízových oblastiach – Severné Írsko, či Vietnam a prispieval do konzervatívnych periodík ako *National Review* alebo *Criticon*, ale aj do teologických časopisov a lokálnych periodík.

Odpor k ľavičiarstvu a demokracii

Celým jeho životom sa vinula červená niť odporu voči všetkým formám ľavičiarstva, či už kozmopolitného, nadnárodného alebo národného. Jeho monumentálne dielo *Ľavicové myslenie – od de Sada a Marxa k Hitlerovi a Pol Potovi* (v roku 2010 vyšiel český preklad) je toho dostatočným dokladom. V ňom Kuehnelt-Leddihn demaskuje bežné klíše ľavicového kolektivismu, revolučného ideologického šialenstva Francúzskej revolúcie a beštialitu ľavicových režimov. Pod ľavičiarstvom však nerozumie len komunistickú alebo národno-socialistickú totalitu, ale aj ľavicovo liberálne ideológie a ich postupný prienik do systémov západných štátov, ako aj ich predstaviteľov – Wilsona, Roosevelta či dokonca Churchilla, ktorého vo svojej knihe dôsledne demaskuje ako exponenta osvietenského liberalizmu a pomocníka ľavicových režimov, ktorého neskôr oficiálna historiografia premenila na „konzervatívca“.

Demokracia sa podľa Kuehnelt-Leddihna už v staroveku „*morálne zruinovala štátom nariadenou vraždou Sokrata*“. Táto štátna vražda, kamuflovaná údajným „*kazením mládeže*“, mala za príčinu Sokratovo kritizovanie a odmietanie aténskej demokracie a jeho sympatizovanie s nedemokratickými politickými režimami, napr. Spartou, ako dobre vedia všetci, ktorí sa aspoň trochu touto kauzou zaoberali.

Druhý príchod demokracie v čase Francúzskej revolúcie nazval Kuehnelt-Leddihn: „*Romantickým znovuzrodením v lese gilotín*“. Na demokracii odsudzoval „*rovnostársku aritmetiku*“ priečiacu sa ľudskej prirodzenosti a tvrdil, že demokracia, akokoľvek dobre zamýšľaná, sa nakoniec nutne musí prikloniť k socializmu a kolektivismu. Čoho dôkazom je pomaly završovaná neomarxistická diktatúra okolo nás. Aj pre tieto idey platí podľa Kuehnelt-Leddihna *Greshamov zákon*: jednoduchí zlí ľudia vyšachujú komplikovaných dobrých.

Kuehnelt-Leddihn odmieta aj fikciu tzv. „*kresťanskej demokracie*“, pretože postuláty demokracie – rovnosť a vláda väčšiny – nie sú kresťanskými postulátmi. Navyše sa podľa neho demokracia, ideologický fetišizmus okolo nej vytváraný a jej verejné uctievanie, javí byť skôr antikresťanským sekulárnym náboženstvom, než aplikáciou kresťanstva v politike. A je to logické, pretože ani jedna poučka demokracie ako takej, nedisponuje vedeckým odôvodnením. Nutne sa teda musí stať vierou. Rovnako logický dopad má aj „*sociálna romantika demokracie*“:

„*Sociálna spravodlivosť*“, píše Kuehnelt-Leddihn, „*nám neukazuje, ak ju chladne analyzujeme a demaskujeme, lákavú tvár kresťanskej lásky k blížnemu, ale Medúzinu tvár totalitného štátu. Panuje v ňom závišť, lenivosť, krátkozraká pohodlnosť, nezodpovednosť, ekonomická nevedomosť a abdikácia človeka ako osoby.*“

V takejto atmosfére hrozí transformácia človeka na „*zoštátneného cicavca*“.

Zdroj: wikimedia commons

Kuehnelt-Leddihn pripomína, že práve posledné tri revolúcie boli revolúciami tak demokratickými ako aj antikresťanskými. Preto očakávať nejakú spriaznenosť medzi kresťanstvom a demokraciou je naivné.

Monarchia a kresťanstvo

Za ideálnu formu vlády považoval Kuehnelt-Leddihn monarchistické usporiadanie štátu. Výhody monarchickej formy vlády zdôvodňoval mnohými argumentmi a niektoré z nich sú, najmä v súčasnej dobe utilitárnosti, krátkodobosti cieľov a politického chaosu, nanajvýš podnetné.

„Monarcha je od útleho detstva vedený k svojmu povolaniu výchovou i vzdelávaním. Je odborníkom: jeho remeslom je koordinácia.“ – Veľmi dôležitý argument, najmä pri pohľade na súčasných demokratických politikov, šplhavcov a karieristov, ktorí jednak nemajú potrebnú výchovu a vzdelanie a na druhej strane je ich morálny profil silne pokrivený túžbou po kariére, či zisku.

„Kedže si monarcha korunu nevybojoval, trpí v oveľa menšej miere sklonom k velikášstvu, na rozdiel od úspešného karieristu. Kresťanská viera mu často dáva pocítiť jeho ničotu.“ – Z prameňa vydretej úspešnosti vyrastá hlúpa márnomyseľnosť a nekritickosť demokratických politikov k vlastnej osobe. Sú presvedčení, že svoje postavenie dosiahli vďaka svojim schopnostiam. Panovník však len vďaka Božej milosti.

„Monarchia je patriarchálnou, v rámci okolností aj patriarchálno-matriarchálnou alebo dokonca aj čisto matriarchálnou inštitúciou. Oslovuje najhlbšie pocity našej rodinne založenej prirodzenosti.“ – Rodina a jej obraz je základnou bunkou spoločnosti. Aristoteles sa mýlil, keď vo svojej *Politike* popiera vzťah medzi prirodzeným obrazom vládcu – otca a politickým systémom. Monarchia je prirodzeným systémom. Všetky ostatné musia byť udržiavané umelo. Ztoho plynie to obrovské úsilie, vyvíjané na „udržanie demokracie“.

„Možnosť úplatnosti monarchu je výnimočne obmedzená a plutokracia (vďaka prítomnosti iných hodnôt) veľmi nepravdepodobná.“ – veľmi podstatný argument, najmä v dnešnej dobe, v ktorej slovo česť vzbudzuje smiech alebo dojem nadávky.

„Nepravdepodobná je zo strany monarchu aj akási baživosť za popularitou a zaliečanie sa ľudu. Väčšia je naopak možnosť, povedať ľudu nepríjemnú pravdu, keďže problematika jeho volenia alebo znovuzvolenia sa ho netýka.“ – Kto raz videl šialené eskamotérstvo predvolebnej a povolebnej estrády, ten okamžite pochopí.

„Kresťanský monarcha má zodpovednosť pred Bohom. To je nepomerne väčšia zodpovednosť, ako zodpovednosť voči národom alebo ich zástupcom. Demokracia je však nezodpovednosť: kto hodí akýsi nepodpísaný papier do akejsi urny, ten nemôže byť tu na zemi vedený k žiadnej zodpovednosti.“ – K tomu slúžia v demokracii tie armády byrokratov, ktorí si prehadzujú horúci zemiak zodpovednosti z ruky do ruky, až nakoniec skončí v priekope.

„Monarchovia sú povolaní k tomu, aby boli štátnikmi, nie iba púhymi politikmi. Musia myslieť ďaleko vpred, než len po najbližšie voľby.“ – Poslanci často nemyslia ani po najbližšie voľby, ale len po najbližšie koryto.

„Monarchia je skrze svoj patriarchálny charakter v harmonickej zhode s kresťanstvom alebo aspoň s nejakou pôvodne kresťanskou kultúrou: obraz otca je určený obrazom Boha – Otca, obrazom pápeža – Svätého Otca, obrazom cirkevných otcov, obrazom „Otca vlasti“, obrazom biologického otca a starého otca.“ – Spätosť kresťanstva s monarchiou trvala neprerušene 19 storočí a Cirkev na Francúzsku revolúciu a ničenie kresťanských monarchií reagovala počas celého 19. storočia

negatívne. Nikdy netvrdila, že iný systém je nelegitímny, ale faktom zostáva, že kresťanstvu, ale aj ľudskej prirodzenosti ako takej, sedí monarchia, na rozdiel od iných systémov, ako ušitá.

Raz sa budeme musieť k ideám Kuehnelt-Leddihna vrátiť. Či chceme alebo nie. Dotlačí nás k nim nielen naša prirodzenosť, ale aj naše náboženstvo. Pokiaľ zostaneme v Európe kresťanmi.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sloboda-verzus-demokracia-erik-maria-von-kuehnelt-leddihn-a-jeho-kritika-laviciarstva/>